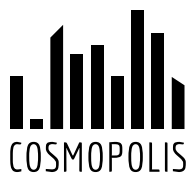

DAHL ARNE

PASCA

ČOSKORO VYDÝCHNEŠ NAPOSLEDY...

DAHL
ARNE

PASCA

DAHL ARNE PASCA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 72. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *Mittvatten* vydaného vydavateľstvom *Albert Bonniers Förlag*
v roku 2018, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Miroslav Šokčič
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 392
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Arne Dahl, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Anna Chelemendiková, 2021
Cover © Miroslav Šokčič

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-189-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-188-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-187-5 (print)

1

Pondelok 30. novembra 8.10

Chodba bola ponorená do tmy. Napriek tomu si Berger všimol akýsi hmyz, ktorý sa pomaly plazil po strope; dlho ho sledoval očami. Až keď z neho spustil zrak, uvedomil si, že je to včela.

Priezor vo dverách sa dal ľahko spozorovať, hoci jediná žiarovka na chodbe sa len ťažko dala nazvať svetlom. Malý, okrúhly, vo výške očí na zatvorených dverách, ktoré delili Bergera od druhého muža; obaja sa tlačili na holú studenú betónovú stenu, každý na svojej strane dverí, obaja držali v rukách strelnú zbraň. V slabom svetle upriamil starší muž ľadovosivý pohľad na Bergera a zreteľne prikývol. Nepúšťajúc z ruky zbraň Berger vybral niečo, čo vyzeralo ako lupa. Potichu priblížil predmet k priezoru na dverách a nazrel dovnútra.

Perspektíva bola skreslená, no interiér bytu sa dal dobre rozoznať. Predsieň plynule prechádzala do obývačky. Zdalo sa mu, že v prvom náznaku novembrového svitania vidí, ako tam vpredu letí k veľkému oknu do izby pár obrovských orlov. Ako v spomalenom filme prichádzali čoraz bližšie, čierne siluety, ktoré sa na

chvíľu akoby vznášali vo vzdušných prúdoch tesne za oknami. Potom orly nadobudli ľudské kontúry, zostali nehybne stáť, s pevne ukotvenými nohami. Jeden z nich zdvihol ruky a ukázal desať prstov, potom deväť, osem. Berger si rýchlo strčil do vrecka to, čo vyzeralo ako lupa, a vytiahol pakľúč. Vložil ho do zámky najtichšie, ako sa dalo. Napriek tomu vydával znepokojivé hrkavé zvuky, keď kľúžal po neviditeľných výčnelkoch a hrotoch.

Šesť, päť, štyri. Nedarilo sa mu, prvýkrát po rokoch to nešlo hladko. Tri, dva. Zrazu to povolilo, začul cvaknutie, keď pakľúč zabral. So zdvihnutou zbraňou prudko otvoril vchodové dvere. V rovnakom okamihu vykoplí dvaja muži v čiernom balkónové dvere, každý z nich držal v rukách malý samopal, pripravený strieľať. Potichu vykročili doľava, ďalej od bytu. Berger sa zakrádal doprava, zbraň zdvihnutá, nevydal ani hlások.

Zvyšok obývacej izby; kachľová pec, pohovka, kreslo na čítanie, kozub, servírovací vozík na nápoje. Hrubá kniha na odkladacom stolíku pri kresle. Berger sa vybral tým smerom, stále pritom držal v ruke zbraň. Všimol si, že na knihe ležia okuliare, ktoré mali absurdne hrubé sklá. Kniha bola Shakespearovo súborné dielo v angličtine.

Bez toho, aby sa niečoho dotkol, Berger zdvihol pohľad. Na stene visel len jeden jediný obraz, fotografia krajiny. Čarovný svit zapadajúceho slnka zahaľoval kopec s cyprusmi a borovicami, zopár bielych domov, niekoľko somárov so sklonenými hlavami, rad úľov, ktoré pripomínali schody hore svahom, a lúku plnú maslovožltých kvetov, ktoré siahali až k trblietavej hladine mora. V diaľke sa z mora vynáral veľký útes; Berger si pomyslel, že to môže byť Gibraltár.

Vrátil sa ku knihe, čupol si, pozorne si prezrel okuliare a všimol si, že medzi tenkými stránkami knihy trčí záložka. Ničoho sa však nedotkol.

„Sem!“ zvolal tlmený hlas.

Berger vstal, otočil sa. Starší muž stál na chodbe a pozoroval ho; jeho vlasy ostrihané na ježka pripomínali železné piliny zoskupené okolo magnetu. Volal sa August Steen a bol šéfom rozviedky švédskej bezpečnostnej služby.

Berger a Steen vykročili tam, odkiaľ zneli hlasy, prešli cez kuchyňu a dostali sa na chodbu. Z jednej zo zadných izieb bolo počuť útržky rozhovoru. Berger vošiel dovnútra.

Mužom v čiernom viseli na pleciach samopaly. Berger pozoroval dvojicu externých posíl Augusta Steena s určitou skepsou.

„Byt je zaistený,“ povedal Roy Grahn.

„Sedela na tomto mieste,“ ozval sa Kent Döös a ukázal rukou na viditeľne odhlučnené steny v izbe bez okien.

Berger sa rozhlíadol. Úplne anonymná miestnosť; opak susednej útulnej izby. Skutočnosť, že tu neboli nijaké stopy po reťaziach, kožených remienkoch alebo držiakoch na infúzie, ešte neznamenala, že sa tu nevyskytli alebo nepoužili drogy. Bola tu iba nemá, nič nehovoriaca prázdnota.

O to viac však rozprávala obývačka.

Berger si kvokol k pokrčenej plachte na neustlanej posteli. Naklonil hlavu, pozrel sa na vankúš a v pomaly silnejúcom rannom svetle rozoznal najmenej tri dlhé čierne vlasy.

„Náš kamoš sa nijako zvlášť nepokúša zahľadiť stopy,“ zhodnotil.

„A prečo by mal?“ opýtal sa August Steen. „Jediné, čo si necháva pre seba, je miesto, kam ju presunul.“

Berger začul tiché bzučanie. Pozrel sa na strop. Krížom cez spálňu preletela včela. Tá istá včela? Nasledoval ju cez kuchyňu do obývačky. Zastavil sa pri kresle. Natiahol si rukavice. Odstránil hrubé okuliare z knihy. Nalistoval stránku, na ktorej bola záložka. Pridržal záložku na jej mieste.

Hamlet. Tretie dejstvo. Záložka sa dotýkala najslávnejšieho literárneho výroku na svete.

To be or not to be...

Berger prešiel k fotografii na stene, pozorne si ju prezrel. Videl more, útes, lúku plnú kvetov. Úle, ktoré sa vinuli hore svahom.

Úle.

Včela opäť zabzučala. Znelo to inak, akoby zdvojene. Berger zdvihol zrak, teraz už boli pod rohom stropu dve včely.

Mohli byť vôbec včely nažive koncom novembra? Vo Švédsku?

To be or not to be...

„Chová včely,“ vyhlásil Berger.

Kent a Roy ho sledovali skeptickými pohľadmi, Steen bez výrazu.

„Čože?“ vyslovil napokon Roy. „Tu vnútri?“

„To ťažko,“ odvetil Berger.

„Vari to teraz nefičí?“ nadhodil Kent. „Včelárstvo na strechách?“

„Dočerta,“ zamrmlal Roy.

Steen zvrátil obočie a povedal: „Na strechu vedú tri cesty. Schodisko, požiariarne schody, balkóny. Grahn, môžeš sa vyšplhať ešte o dve poschodia vyššie?“

Roy hodil pohľad na balkón, kde viseli dve laná spustené z horného balkóna. Prikývol. Steen pokračoval: „Dööös, požiariarne schody. Berger, schodisko v dome. Potrebujem si spraviť celkový prehľad. Skoordinujeme sa. Hláste mi svoju polohu. Čakajte na moje rozkazy. Môžete ísť.“

Roy vyšiel späť na balkón, Berger a Kent vyrazili prednými dverami, Kent zabočil k požiarnym schodom, Berger zapol svetlo, pokračoval ďalej po chodbe. Prišiel na schodisko a uvidel včelu, ako sa chodí po stene.

Boli tu len dve možnosti. Buď boli včely na úteku, alebo to boli indicie pre nich, návnada. Ak by to boli včely, ktoré unikli, mohol

páchatel pokojne sedieť tam hore s unesenou obeťou, úplne nepripravený. Pravdepodobnejšie však bolo, že ich chcel z nejakého dôvodu nalákať na strechu.

Tak či onak, museli ísť hore, nebolo cesty späť. Nemohli do toho zapájať ďalších policajtov, akcia mala zvýšený stupeň utajenia; Berger ani nevedel, koľko toho Kent a Roy v skutočnosti vedia. Pár sekúnd pozoroval včelu, jej zdanlivo bezcieľne blúdenie po stene.

Potom vykročil hore schodmi.

Na konci špinavého schodiska slabo osvetleného žiarivkou sa nachádzali robustné ocelové dvere so západkou na vnútornej strane. Berger vybral vysielачku a nahlásil svoju polohu. Zašumelo to, potom zaznel Royov hlas: „Aj ja som na mieste.“

Nasledovalo ďalšie šumenie, potom sa ozval August Steen.

„Mám výhľad na všetko z vedľajšej budovy. Na streche, v severovýchodnom rohu, naozaj stojí nízky domček. Najbližšie je k tebe, Grahn, možno päť metrov. Dvere sú však otočené k tebe, Berger. Máš to asi dvadsať metrov. Döös to má asi desať metrov od požiarneho schodiska, na opačnej strane.“

„Rozumiem,“ ozval sa Roy. „Kent?“

„Požiarne schodisko je veľmi vratké,“ dychčal Kent. „Ešte mi to pár minút potrvá. Potom sa ozvem.“

Nastalo ticho.

Svetlo na schodisku zhaslo. Bergera zahalila tma. Ticho prerušilo bzučanie, z tmy sa vynorilo červené tlačidlo vypínača. Siahol po ňom. Svetlo sa znovu zaplo. Včela bzučala ďalej, no nevidel ju.

Všetko sa zastavilo, vyčkávalo.

Neznesiteľné čakanie.

Z tohto čakania sa mu vynorila tmavá motelová izba, do ktorej cez žalúzie ledva prenikali svetlá áut z rušnej cesty. Berger vkĺzol

dovnútra, v rukách držal tristnú igelitku plnú bagiet z benzínky a jogurtových nápojov, a už-už sa chystal zosunúť sa do kresla, keď si uvedomil, že tam už niekto sedí. Srdce mu poskočilo a vystrelilo až niekam do hrdla.

„Tak tomuto hovoríš zostať mimo radaru?“ prehovoril August Steen.

Sekundy plynuly pomaly a rozvláčne. Berger si prešiel rukou po hrudi; kontúry nepriestrelnej vesty mu boli takmer také známe ako obrysy jeho rebier.

Motelová izba neopúšťala jeho myseľ. Berger ležal na posteli, ťažko dýchal a jeho pohľad sa napokon zastavil na Steenovi, ktorý sedel v kresle.

„Myslíme si, že sme našli miesto, kde Carsten väzní Aishu,“ ujal sa slova Steen. „Zajtra skoro ráno buď nachystaný.“

Berger pomaly pokrútil hlavou a rozhladol sa po pochmurnej motelovej izbe.

„Čo tu, dočerta, robím?“ vyšlo z neho.

„Si najhľadanejší muž vo Švédsku,“ odvetil Steen. „A držíš sa mimo radaru – to je to, čo robíš.“

„A ty si jeden z najvyšších šéfov bezpečnostnej služby,“ poznamenal Berger. „Ja nie som, a ani som nikdy nebol, v bezpečnostnej službe. Prečo mi teda pomáhaš?“

„Pomáhame si navzájom,“ odvetil Steen.

Včela naďalej bzučala na schodisku, ale nepodarilo sa jej narušiť nočnú scénu, ktorá sa mu prehrávala v hlave. Berger cez tmú zízal na Augusta Steena, ktorý sa konečne rozhodol pokračovať.

„Teraz si v mojom tíme, Sam. Hneď ako sa dozvieme viac o tom, čo sa deje, budem ťa naozaj potrebovať. Nateraz ťa iba žiadam, aby si počkal. Pripravuje sa pre teba *safehouse*. Zajtra ráno ťa však budem urgentne potrebovať.“

„Čo sa to, dopekla, *deje*? Nejaký teroristický útok?“

„Najhorší teroristický útok všetkých čias...“

„Áno, áno,“ skočil mu do reči Berger. „Viem. Najhorší teroristický útok v histórii Švédska. Lenže ja o tom, dofrasa, nič neviem. Vytáča ma toto poondiate tajnostkárstvo bezpečnostnej služby.“

Steen si hlasno povzdychol a oprel sa do kresla rozožratého od molí. Následne prehovoril: „Carsten bol dlhé roky mojím najbližším kolegom, jedným z kľúčových ľudí v bezpečnostnej službe. Potom sa ukázalo, že práve on je tá krysa, zradca z našich radov, po ktorom som tak dlho pátral. Uniesol Aishu Pachachiovú z rovnakého dôvodu, z akého zavraždil tvoju kolegyňu a priateľku Sylviu Anderssonovú, Syl. Aby zistil, kde sa nachádza môj najdôležitejší *asset* – Aishin otec Ali Pachachi, muž s rozsiahlou sieťou kontaktov. Inak povedané, uniesol Aishu, aby umlčal Aliho.“

Ako tam tak ležal na posteli v ponurej motelovej izbe, Berger pocítil, ako sa v ňom mimovoľne začínajú opäť prebúdať k životu jeho policajné inštinkty.

„Pretože Ali je na ceste zistiť, kde, kedy a ako sa uskutoční najhorší teroristický útok v histórii Švédska?“ opýtal sa.

„Áno,“ prikývol Steen. „Domnievam sa, že medzinárodná teroristická organizácia sa pokúša umlčať Aliho, a preto podplatila Carstena. Pravdepodobne ide o IS, teda o Islamský štát, ale stále to nevieme naisto.“

Berger sa rozhlíadol po nehostinnej motelovej izbe, ale jeho pohľad sa nemal na čom zachytiť. Okrem šéfa rozvedky bezpečnostnej služby tam nebolo nič a nikto.

„Carsten je teda ten, kto ma namočil do týchto sračiek?“ ozval sa Berger. „To on zo mňa urobil najhľadanejšieho muža vo Švédsku? *Pátranie po bývalom policajtovi podozrivom z vraždy*. Zastreľil vraha mojou starou služobnou zbraňou. Prečo, dočerta?“

Steen pokrútil hlavou.

„Nemáme v tom celkom jasno,“ odvetil. „No je nejakým spôsobom citovo naviazaný na Molly Blomovú. Ako si isto pamätáš, sledoval vás hore vo vnútrozemí. Jeho správy mali akýsi zvláštny podtón. Uvedomil som si to až potom, keď som si ich čítal spätne, jednu po druhej. Nazýval vás mužom a ženou, ale označoval vás symbolmi.“

„Symbolmi?“

„Takto,“ povedal August Steen, vytiahol ceruzku a nakreslil niečo na zadnú stránku novín.

Berger uvidel dva symboly – ♂ a ♀ – a zamračil sa. August Steen pokračoval a pritom ukazoval: „♂ si bol ty, Sam, a ♀ bola Molly.“

„Molly, ktorá leží v kóme s mojím dieťaťom pod srdcom,“ vyslovil temne Berger a pokrútil hlavou.

Steen sa zdvihol z ošúchaného kresla a potľapkal Bergera po kolene. Bolo to trochu nečakané.

„Máme oproti Carstenovi veľkú výhodu,“ vyslovil hlasom, ktorý uňho Berger nikdy predtým nepočul. „Nedá sa poprieť, že je to veľmi nebezpečný muž – trúfame si ho nazvať dobre vycvičeným profesionálnym vrahom –, ale čochvíľa oslepne. Má očnú chorobu RP, *retinitis pigmentosa*, ktorá sa mu stále zhoršuje. A zajtra skoro ráno budeme mať najväčšiu šancu dolapiť ho. A potrebujem ťa tam, Sam.“

„Potrebujem ťa tam, Sam, pomyslel si Berger na anonymnom schodisku výškovej budovy, pred anonymnými dverami, počas čakania, ktoré sa mu zdalo čoraz nekonečnejšie. Prudko sa strhol, a tým sa vrátil do prítomnosti. Pozoroval svoju nezaistenú zbraň, chvela sa v podivne pravidelnom rytme, ktorý zrejme nejako súvisel s rytmom jeho srdca.

Jeho jedinou nádejou bolo, že Carsten čoskoro oslepne.

Bolo počuť iba bzučanie neviditeľnej včely. Čoraz vzdialenejšie, monotónne.

Potom to opäť zašumelo vo vysielacke.

„Som na mieste,“ ozval sa Kentov hlas.

„Tak teda,“ povedal Steen. „Tri. Dva. Jeden.“

Berger vykopol dvere a pozrel sa von. Náznak svitania rozprestieral chabé svetlo po streche. Scéna stále spočívala v akomsi pološere. O dvadsať metrov ďalej vpravo stál malý domček, ktorý pripomínal hrudu betónu. Berger spozoroval Kenta, ako stúpa hore požiarnym schodiskom a následne beží k domčeku. Zároveň sa Roy vyšvihol hore na lane a preliezol cez nízky múrik na okraji strechy.

Berger sa rozbehol k domčeku. Bol tam a nebol tam, pozoroval to všetko akoby zo zvláštnej, bezpečnej vzdialenosti, čakal iba na salvy výstrelov.

Roy dobehol k domčeku prvý, Kent za ním veľmi nezaostával, Berger dorazil posledný. Videl, ako Roy zdvihol nohu, vykopol dvere a zmizol vnútri. Kent ho nasledoval, telom mu zmietali šklbavé pohyby. Aj on vošiel do domu.

Berger bol už blízko. Zrazu pocítil silnú bolesť na krku, akoby ho trafila zbraň, ktorá nevydala žiadne zvuky. Spomalil, siahol si na krk a zrazu ucítil bodnutie aj na ruke. Bol už takmer pri pootvorených dverách, keď sa Kent vytackal von z domu. Zvláštne a divoko sa krútil. Metal sa na všetky smery, služobná zbraň mu vyletela, širokým oblúkom, ako v spomalenom zábere. Kent padol na kolená, vrhol sa dopredu, kotúľal sa po streche. Bzučanie bolo čoraz hlasnejšie. Berger pocítil bolesť, prudkú bolesť, ktorá sa mu šírila telom, páčila ho v končatinách.

Potom vyšla z domu akási postava. Vyzerala ako zviera, ako medveď, ktorý kráča na zadných labách. Zdvihla ruky ako pri modlitbe, no neboli to žiadne ruky, boli to laby. Vyzerali, akoby

boli pokryté hustou vlnou alebo srstou. Zvyšok tela bol rovnaký, opuchnutý a chlpatý, no z postavy podobnej medveďovi trčala tvár bledá ako krieda, lebka s vydeseným pohľadom, s dokorán otvorenými, no nemými ústami. A bzúčanie bolo čoraz hlasnejšie, až kým Berger konečne nepochopil, na čo sa pozerá.

Tvár patrila Royovi a celé jeho telo bolo pokryté včelami.

Roy sa tackal k okraju strechy, minul miesto, kde bolo ukotvené lano, robil ťažké, zvláštne kroky, akoby kráčal po Mesiaci. Vyliezol na malý múrik, ktorý oddeľoval strechu od priepasti. Berger počul samého seba kričať hlasom, ktorý v tej chvíli znel cudzo.

„Stoj, dofrasa!“

Roy však stále pokračoval, škriabal sa na múrik, akoby ho poháňala úplne iná sila než jeho vlastná vôľa. Napokon urobil nevyhnutný krok cez okraj.

Vyzeralo to, akoby sa vznášal. Na krátky okamih, ktorý sa zdal nekonečný, v bzúčaní, ktoré čoraz viac pripomínalo kakofóniu, sa zdalo, že Royovo telo sa vznáša v nekonečne, akoby úplne prestala fungovať gravitácia, akoby už neexistovalo žiadne hore a žiadne dole. A potom ho včely náhle pustili, stáby dostali rozkaz, a vystrelili preč od jeho tela, hore ako vír.

Berger sa v tej chvíli zahľadel Royovi do očí. To, čo tam uvidel, bola smrť. Pozeral sa priamo do očí smrti. Hneď nato Roy spadol.

Berger počul samého seba zrevať. Odtackal sa k okraju strechy a bolesť, ktorá na pár sekúnd poľavila, sa vrátila v plnej intenzite. Kent sa prestal váľať po streche, vstal a zúrivo si oprašoval telo. Spoločne sa potácali ku kraju strechy. Tam, odkiaľ spadol Roy.

Tesne predtým, ako tam dorazili, Berger otočil hlavu a zbadal obrovský húf včiel, ktoré vyleteli cez dokorán otvorené dvere domčeka a vytvorili tmavý mrak nad beztak pochmúrne tmavým mestom.

Berger a Kent si vymenili pohľady. Kent si vytrhol včelu z bledeho líca a prikývol. Nazreli dolu cez okraj.

Royovo doráňané telo ležalo na parkovisku o tridsať metrov nižšie. Spolovice na akomsi aute.

Zvuk, ktorý vyšiel z Kenta, nebol ľudský.

„Berger!“ zavrešťala vysielачka. „Záchranári sú na ceste. Zastite dom.“

Berger pomaly vstal od zrúteného Kenta, ktorý reval od zármutku a bolesti. Berger si pooberal včely zo všetkých obnažených častí tela. Pociťoval, ako ho zaplavuje akýsi zvláštny pocit opojenia. Tackavou chôdzou sa presunul k domčeku. Pritlačil sa k betónovej stene, rýchlo nazrel dovnútra a hneď sa stiahol. Vnútri neboli ani ľudia, ani žiadne skryté priestory. Uvidel najmenej šesť otvorených úľov. Zostalo v nich iba niekoľko včiel, ktoré lenivo bzučali; vstúpiť dnu by nemal byť problém. Berger pevnejšie uchopil zbraň a vošiel dovnútra.

Rozhadzoval rukami, aby vyhnal von posledné včely. Potom sa rozhladol po izbe. Okrem úľov si všimol stôl a stoličku. Nebolo tam nič iné. Aishu tu asi sotva väznili, Carstenovým cieľom bolo iba nalákať ich sem hore. Aby im nejako ublížil alebo ich zabil? To ťažko, Carsten nebol žiadny sadista. Pomätenec, to áno. Zradca, to áno. Bez zábran, áno. Bol však racionálny. Mal teda iný dôvod, prečo ich sem priviedol.

Podlahy, stropy, steny – nič. Absolútne ľahostajný priestor. Musí to byť teda niečo vnútri úľov alebo na stole. Berger nemal v úmysle siahať do úľov; blízkych stretnutí so včelami mal už dosť.

Až teraz postrehol, že na malom stolíku zostali nejaké včely. Boli tichšie ako zvyšok ich príbuzných a pri hmýrení vytvárali určitý tvar, obdĺžnik, široký asi decimeter. Berger vybral svoju novo nadobudnutú pištoľ z bezpečnostnej služby a odstránil včely

z povrchu stola. Pod včelami ležal malý kúsok papiera; netrúfol si dotknúť sa ho, ale všimol si, že bol poliaty niečím sladkým a lep-kavým. Niečím, čo by sa včelám mohlo páčiť.

Vyzeralo to ako malá obálka. Taká, do akej sa dávajú gratulač-né kartičky.

Očistil obálku od včiel, ale nechal ju ležať na mieste. Napriek všetkým inštinktom ju nechal čakať na kriminálnych technikov bezpečnostnej služby. Zrazu uvidel, že pod stolovou doskou je zá-suvka. Čupol si a opatrne sa ju pokúsil vytiahnuť.

Nasledoval ohlušujúci treskot. Sila, ktorá ho odhodila dozadu, bola ešte brutálnejšia. Totálny šok, zmätok a bolesť. Zatmelo sa mu pred očami.

Hlavou mu prebleskla už len myšlienka o rozplynutí sa v ne-konečnej ničote: toto bol vskutku príšerný spôsob, ako zomrieť.

Potom nasledovala už len tma.

Nebol si istý, či je nažive, keď otvoril oči a stretol sa s ľadovo-sivým pohľadom, ktorý bol orámovaný šedivými, na krátko ostrihanými vlasmi s kovovým leskom.

„Najlepší špión je nepochybne vykastrovaný špión,“ vyslovil August Steen, „ale nemusí to fakticky prebiehať tak drasticky.“

„Čo?“ vyjachtal Berger.

„Keby si nečupel, odtrhlo by ti to vtáka.“

Berger sklopil zrak k svojej nepriestrelnej veste. Bolo vidieť, kde presne ho zasiahla guľka. Priamo do srdca.

„Do psej matere!“ zaklial.

Steen k nemu natiahol ruku, Berger ju chytil, postavil sa na nohy za kaskád vystreľujúcej bolesti a nechal sa doviesť k vysunu-tej zásuvke stola. Vnútri, za odstreleným predným panelom, bola pripevnená pištoľ s oceľovým drôtom natiahnutým k spúšti. Ber-ger okamžite spoznal zbraň. Bol to Sig Sauer P226. Pravdepodobne

Bergerova vlastná bývalá služobná zbraň. Na hlavni bol nalepený malý, ručne popísaný papierik. Bol na ňom stručný nápis: *Boom!*

„Carsten ide po tebe, Sam,“ povedal Steen. „Teraz ťa musíme skutočne urobiť neviditeľným.“

Berger hodil posledný pohľad na malú obálku, sťažka si povzdychol a odtackal sa ku dverám. Steen ho dobehol a podoprel, aby nepadol.

Po oceľovosivej novembrovej oblohe sa pomaly, takmer surreálne, približoval záchranný vrtuľník.

2

Pondelok 30. novembra 9.03

Jeho zmysly boli vyradené z činnosti. Všetko sa hojvalo. Zvuk blížiaceho sa vrtuľníka čoraz viac pripomínal bzučanie obrovskej včely.

Berger sedel na streche, celou jeho bytosťou lomcovali rôzne formy bolesti a nevedel rozlíšiť, kde sa končí telo a začína sa duša.

Videl, že August Steen vyberá z vrecka gázu, nechápal však prečo. Všimol si, ako z nej odmotáva a približuje sa.

„Pôjdeš tým vrtuľníkom,“ nariadil mu Steen a začal mu obväzovať hlavu. „A nezabúdaj, že si ešte vždy najhľadanejším mužom vo Švédsku. Naozaj ťa nikto nesmie vidieť.“

Ofúkol ich vietor z pristávajúceho vrtuľníka. Ako v čudnom spomalenom filme Berger videl, ako Steenovi vypadol gázový obväz, ako ho vzdušný prúd rozmotal a ako sa obväz trepotal vo vetre ani obrovská vlajka, až kým ho Steen nepustil, a potom začal plachtieť ponad strechy výškových budov v Tenste. Vybral ďalší obväz, chytil ho pevnejšie a podarilo sa mu omotať Bergerovi hlavu.

„Drž sa, vyzdvihnem ťa v södermalmskej nemocnici.“

A tak Berger sedel osamelý, schúlený v kúte helikoptéry, bolo mu nevoľno z lietania, cítil bolesti v hrudi po výstrele a telo ho pálilo po včelích štípancoch. Napriek tomu bol na tom evidentne najlepšie z pacientov v tom stiesnenom, naklonenom priestore.

Dve polovice rozpadnutého tela Roya Grahna ležali pod zakrvavenou dekou. Kent Döös bol dosť bdely na to, aby stonal, jeho kvílenie miestami prechádzalo do desivého revu od smútku i bolesti. Berger potláčal každý pokus vynoriť sa na povrch, pretože zvonku ho to bolelo nie menej ako zvnútra; záchranár vyzeral, že vo vzduchu maľuje obrazy so zatiaľ nepoužitou striekačkou s morfiom.

Bergerovi sa zdalo, že videl podobné scény vo vojnových filmoch. Naplo ho na zvracanie a už to vyzeralo, že sa vyvracia do obväzu, ktorý mu obopínal celú hlavu, keď si zrazu spomenul, že by sa mal pozrieť von z okna.

Jeho vnútro už odnepamäti upokojoval pohľad na vodu. Sledoval hladinu tam dole, no chvíľu mu trvalo, kým spoznal zátoku Ulvsundasjön, most Tranebergsbron a ostrov Lilla Essingen. Potom aj ostrov Reimersholme, most Liljeholmsbron, zátoku Årstaviken. Voda sprevádzala vrtuľník až po strechu s kruhovou plošinou a znakom plus a veľkým písmenom H v strede. Vrtuľník pristál na písmene a ani pritom poriadne nespomalil.

Potom šlo všetko rýchlo.

Dvere sa prudko otvorili, Royove nosidlá putovali von a zmizli. Kenta, ktorého veľké telo nakoniec zareagovalo na injekciu morfia, niesli cez vrtuľníkovú plošinu do södermalmskej nemocnice.

Berger osamel.

Pilot vyskočil a listy rotora sa pomaly dotočili. Berger stále čupel vo svojom rohu, s obviazanou hlavou. Nakoniec nazrel dovnútra muž v bielom a zakýval mu, aby ho nasledoval. Berger